

Arrest

**nr. 53 243 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 13 september 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend, werd op 28 mei 2008 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 11 969.

Op 19 juni 2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker.

Op 4 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 december 2008 ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit van een attest van immatriculatie gesteld, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Eveneens op 8 december 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 10 september 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker actualiseerde deze aanvraag op 23 maart 2010.

Op 10 augustus 2010 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van 10 september 2009, ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 17.08.2005 die werd afgesloten op 15.09.2006 met de beslissing “niet erkend” door het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en betekend op 18.09.2006. Hierop werd een schorsend beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.10.2006 welke werd afgesloten met de beslissing “weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming” op 30.05.2008. Deze procedure duurde dus nog geen drie jaar. De duur van de asielprocedure was dus niet van die aard dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden.

Qua verblijfsduur komt betrokkene niet in aanmerking voor 2.8.A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij haalt zelf aan dat hij pas sinds 17.08.2005 in België is wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Als limietdatum geldt immers 15.12.2009. Betrokkene beroept zich op diverse elementen van integratie nl. zijn sociale banden in België, zijn kennis van één van de landstalen, de bereidheid om te werken.

Het feit dat betrokkene dit aanhaalt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd 19.07.2009.

Qua verblijfsduur komt betrokkene in aanmerking voor 2.8.B van de vernietigde instructies dd 19.07.2009 daar hij reeds sinds 17.08.2005 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene legt echter een arbeidscontract voor opgesteld op 07.01.2009. Vermits de asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 30.05.2008 had betrokkene na deze datum geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied en bijgevolg kan dit voorgelegde arbeidscontract niet weerhouden worden. Om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8.B diende betrokkene een recent arbeidscontract voor te leggen in het kader van de vernietigde instructies van 19.07.2009, dus een arbeidscontract opgesteld tussen 15.09.2009 en 15.12.2009.

Vermits betrokkene geen recent arbeidscontract voorlegt voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19.07.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker ook nog de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 10.09.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door DVZ ongegrond werd verklaard is de volgende:

- *Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie.*

Deze instructie werd vernietigd doch de staatssecretaris heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te zullen blijven toepassen

- *De duur van de asielprocedure van verzoeker, zijnde 3 jaar, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*

- *Betrokkene komt niet in aanmerking voor criterium 2.8.A omdat hij sinds 08.2005 in België is en niet aan de termijn van 5 jaar komt indien men rekent vanaf 15.12.2009.*

Ook de diverse elementen van integratie nl. zijn sociale banden in België, zijn kennis van 1 van de landstalen, de bereidheid om te werken kunnen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

- *Betrokkene komt in aanmerking voor criterium 2.8B qua verblijfsduur. Hij legt echter een arbeidscontract voor van 07.01.2009. Vermits verzoeker zijn asielprocedure toen afgelopen was en niet meer mocht werken, kan het voorgelegde arbeidscontract niet weerhouden worden. Om in aanmerking te komen voor criterium 2. 8B diende hij een recent arbeidscontract voor te leggen in het kader van de vernietigde instructie opgesteld tussen 15.09.2009 en 15.12.2009.*

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.8.A van de vernietigde instructie omdat verzoeker niet aan de termijn komt van 5 jaar ononderbroken verblijf te rekenen vanaf 15.12.2009.

Deze motivering van dienst vreemdelingenzaken is niet redelijk te verantwoorden en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

immers de instructie dd. 19.07.2009 werd door de raad van state vernietigd op 11.12.2009, zoals Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelt.

Bezwaarlijk kan de bestreden beslissing motiveren dat de uiterlijke termijn van 15.12.2009 dient weerhouden te worden om in aanmerking te komen voor criterium 2.8A.

Immers de bestreden instructie werd vernietigd en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet voorziet niet in deze voorwaarden.

Stellen dat de termijn van 15.12.2009 weerhouden wordt is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers er is geen enkele objectieve verantwoording of wettelijk basis waarom de termijn van 15.12.2009 dient gehandhaafd te blijven.

Minstens dient elk dossier individueel beoordeeld te worden.

Immers de stelling dat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting berekend wordt heeft geen enkele wettelijk basis en kan niet weerhouden worden om de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een

overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat de dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen louter verwijzende naar een instructie die niet meer bestaat en dus ook niet meer kan afgedwongen worden.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat de overige elementen (zijn sociale banden in België, zijn kennis van 1 van de landstalen, de bereidheid om te werken) opgeworpen door verzoeker niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie omdat dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie.

DVZ laat echter na te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn. Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen.

De motivering: "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009" is absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 waarnaar DVZ zelf verwijst stelt immers:

"Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep."

Dat DVZ aldus niet zomaar deze elementen van verzoeker van de kaart kan vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien, in de instructie zelf staat, dat de opsomming die daar gegeven wordt niet limitatief is en de minister of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties.

Bovendien deed verzoeker in zijn regularisatieaanvraag ook beroep op andere prangende humanitaire situaties doch de bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom dit element van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Bovendien heeft verzoeker op 23.03.2010 een schrijven gericht naar dienst vreemdelingenzaken en de aanvraag van verzoeker geactualiseerd doch uit de bestreden beslissing is op geen enkele wijze af te leiden of zij met dit bijkomend schrijven en stukken wel rekening hebben gehouden.

Immers in dit schrijven staat vermeld dat verzoeker sinds 21.01.2009 een positieve beslissing bekwam in het kader van zijn regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9 ter. Hij had eveneens een arbeidscontract sinds 27.01.2009 van onbepaalde duur dat werd voorgelegd.

Op geen enkele wijze verwijst de bestreden beslissing naar deze actualisatie zodat verzoeker dan ook meent dat de dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee gehouden heeft.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19 juli 2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd.

Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met de bepalingen van de instructie zelf.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker nog het volgende:

"Er is niet geantwoord op de medische problematiek die mede aan de basis lag van de humanitaire redenen noch in de beslissing noch in de nota met opmerkingen is hierover afdoende geantwoord.

Dat nochtans de minister in zijn persconferentie zeer duidelijk had bevestigd m.b.t. tot het uitvoeren van de instructies, dat dit kon als humanitaire grond aanvaard worden.

Een vreemdeling die ziek blijkt te zijn behoort deze dan niet tot een kwetsbare groep en waarom niet.

Op geen enkele wijze verwijst de bestreden beslissing naar deze actualisatie zodat verzoeker dan ook meent dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee gehouden heeft.

Dat zij in hun opmerkingen louter beweren dat zij hier wel mee rekening gehouden hebben.

Dat dit echter niet blijkt uit de beslissing."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Waar verzoeker stelt dat uit de motivering niet blijkt dat met de door hem aangevoerde "andere prangende humanitaire redenen" rekening werd gehouden, dient de Raad vast te stellen dat uit de aan hem voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoeker de prangende humanitaire situatie welke hij op het typeformulier heeft aangekruist, toelicht of staft met enig stuk, zodat het dan ook niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om hier niet verder over te motiveren, doch slechts te motiveren aangaande de elementen die door verzoeker werden verduidelijkt. Zelfs al wordt in de instructie zelf aangegeven dat de opgesomde prangende humanitaire situaties niet limitatief zijn, kan toch van verzoeker verwacht worden dat hij aangeeft waaruit zijn prangende humanitaire situatie dan wel bestaat. Verzoeker kan moeilijk aan de verwerende partij verwijten niet te motiveren aangaande iets dat niet gekend is. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij in zijn repliekmemoire lijkt aan te geven dat de prangende humanitaire situatie slaat op zijn ziekte. Deze verduidelijking duikt voor het eerst op in de repliekmemoire doch kan geenszins gelezen worden in de aanvraag van verzoeker, noch in zijn actualisatie van zijn aanvraag. In de actualisatie van zijn aanvraag staat wel vermeld dat hij een positieve beslissing heeft gekregen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, doch nergens wordt aangegeven dat hij zijn ziekte nu inroept als prangende humanitaire situatie. Aangezien een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet losstaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter

van de Vreemdelingenwet is het niet vreemd, noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij geen verdere aandacht besteedde aan deze vermelding en hier niet over motiveerde.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoeker zich beroept op de criteria 2.8A en 2.8B van deze instructie doch dat hij een te kort verblijf heeft om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A en wat het criterium 2.8B betreft hij geen recent arbeidscontract voorlegt. Tevens onderzoekt de verwerende partij of verzoeker zich eventueel zou kunnen beroepen op een lange asielprocedure.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wat volgt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 23 maart 2010 geactualiseerd en heeft het bestuur uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij wenst geregulariseerd te worden op grond van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald op grond van de criteria 2.8A en 2.8B en "andere prangende humanitaire situaties". Wat het criterium "andere prangende humanitaire situaties" betreft, duidt verzoeker dit criterium enkel aan op het typeformulier, doch verduidelijkt niet wat hij hiermee bedoelt, noch voegt hij stukken toe ter staving van zijn prangende humanitaire situatie. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om niet te motiveren aangaande de andere prangende humanitaire situatie nu verzoeker deze situatie op geen enkel punt verduidelijkt noch staft.

Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid maakt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag daar deze instructie vernietigd is als gevolg van het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie

opgenomen criteria werd voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State niet. De verwerende partij kan aldus rekening houden met de criteria van de vernietigde instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid aangaande de gegrondheid van de aanvraag. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan de verwerende partij wel toepassing maken van de stelling dat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting berekend wordt vanaf 15 december 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielrelaas verklaarde dat hij het Rijk is binnengekomen op 17 augustus 2005, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker een te kort verblijf heeft om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Wat de motivering van de bestreden beslissing betreft aangaande het criterium 2.8B stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker dit onderdeel van de motivering geenszins betwist.

Met zijn betoog toont verzoeker helemaal niet aan dat zijn dossier niet individueel werd beoordeeld. In zoverre verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn actualisatie van 23 maart 2010, kan verzoeker evenmin worden gevolgd. In zijn actualisatie verwijst verzoeker naar zijn verblijfstoestand, met name dat hij ondertussen een tijdelijk verblijf heeft verkregen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zijn verblijfskaart wordt maandelijks verlengd. Hij wijst er tevens ook op dat zijn arbeidskaart niet meer verlengd wordt, omdat hij niet gemachtigd was om in België te verblijven. Voorts stelt verzoeker dat hij zijn regularisatieaanvraag wenst te actualiseren met bijkomende informatie en stukken gezien hij in aanmerking komt voor een regularisatie enerzijds op grond van 1) werk, 2) een ononderbroken verblijf van 5 jaar en hij zijn lokale verankering aantoonde en anderzijds op grond van andere prangende humanitaire situaties. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat met deze gegevens rekening is gehouden. Voor wat de prangende humanitaire situatie betreft, wordt verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet.

Voorts stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat te motiveren waarom zijn elementen van lokale verankering niet afdoende zijn. Dienaangaande kan worden verwezen naar de verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 waarin, zowel voor het criterium 2.8A, als voor het criterium 2.8B, uitdrukkelijk wordt gesteld: "*U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief: (...)).*"

De voorwaarden van het criterium 2.8A en het criterium 2.8B zijn aldus cumulatieve voorwaarden, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat de duurzame lokale verankering op zich niet voldoende is om te voldoen aan de criteria 2.8A en 2.8B. In de motivering van de bestreden beslissing wordt bijgevolg op een niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat

“ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009”.

Voor zover verzoeker meent dat zijn duurzame lokale verankering op zich al voldoet om een verblijf te verkrijgen, wijst de Raad op de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de verwerende partij, noch om de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij zelf te gaan invullen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is. Verzoekers beschouwingen tonen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt en kunnen bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU